

Aquesta és la història d'una mare perduda i de l'intent del seu fill per trobar-la.

No està permesa la reproducció total o parcial d'aquesta publicació sense el consentiment previ i per escrit dels autors i de Creu Roja a Catalunya.

Tots els drets reservats.

Autora text: Laura Coromines

Autora il·lustracions: Brenda Tarragó

Dipòsit legal: B 12874-2016

© Creu Roja, 2016

Reimpressió: 2023

Edita: Creu Roja

C. Joan d'Àustria, 120-124 - 08018 Barcelona

Imprès per: Digital Copy Shop

EL PLANETA DE LES MARES PERDUDES

Autora:
Laura Coromines

Il·lustradora:
Brenda Tarragó

*Tothom pensa que l'única vida coneguda és al planeta Terra,
però hi ha molts científics, físics i astronautes que treballen per
trobar vida intel·ligent en altres planetes del Sistema Solar.*

És per això que en Biel, que tenia deu anys, volia ser astronaute per poder viatjar per l'espai de planeta en planeta per trobar la seva mare. Us preguntareu: Per què?

En Biel vivia amb una família que se l'estimava molt, i era feliç, no us penseu, però sempre li quedava un petit raconet al cor on sentia una punxadeta de tristesa per no saber on era la seva mare.

Resulta que tot i tenir una família genial, vosaltres no sabeu que ell ja havia tingut una altra família, però que per raons que són complicades d'explicar no s'havien pogut fer càrrec d'en Biel, i com que volien el millor per a ell, ara estava amb una nova família que l'acollia com a un més dels seus membres.

En Biel no estava del tot convençut de per què la seva mare ja no hi era, i per això volia viatjar en un gran coet per tota la galàxia, perquè a les nits s'imaginava que potser existia un planeta on van totes les mares perdudes.

De vegades, estava tan content... i de sobte, apareixia una ombra de tristesa que no el deixava gaudir de res, ni del seu menjar preferit, i pensava que potser la seva mare l'havia deixat perquè no era prou bo, cosa que no era pas veritat.

Tots els que l'estimaven i el coneixien li deien que no era culpa seva, però ell mantenia els dubtes.

Fins i tot, tenia moments de por i de molta pena i angouxa si pensava que aquests nous pares també podien desaparèixer algun dia... "Què faré tot sol?", es preguntava...

Van anar passant els anys i en Biel es va fer gran i es va convertir en un gran astronauta; va viatjar per tot l'espai i va descobrir un munt de coses noves, però mai no va arribar a trobar el planeta de les mares perdudes.

Un dia va haver d'acceptar que potser aquest planeta només existia en la seva imaginació, en els seus somnis i en els seus desitjos de poder preguntar a la seva mare per què no hi era.

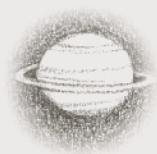
Va entendre que ell no havia fet res mal fet i que, tot i el que li havia passat, havia tingut molta sort de trobar una família que l'acollís a casa seva, l'estimés i l'acceptés tal com era.

A partir d'aquell dia, aquell puntet de pena que duia al cor es va anar fent més petit i el va anar omplint de pensaments alegres i feliços, guardant sempre un raconet per a la seva mare.

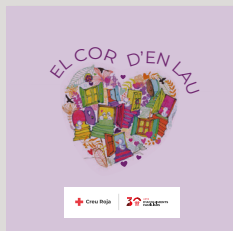
Voldríem agrair la col·laboració desinteressada de totes aquelles persones
que han fet possible que aquest conte vegi la llum:

A la Laura Coromines,
que hi han posat les paraules.

A la Brenda Tarragó,
que n'ha dibuixat els personatges.

Aquest conte forma part de la col·lecció “CONTE D’ANAR I TORNAR”
que han estat pensats, sobretot, per a tots aquells nens i nenes
a qui els han dolgut els pares.

Acolliment Familiar

L'experiència de pertànyer a dues famílies

acollimentfamiliar.org

Amb el suport de

Amb càrrec a l'assignació del 0,7 % de l'IRPF

**FOMENT DELS
ACOLLIMENTS
FAMILIARS**